

NO REPRIMIR EL DESIG DE SABER DELS NENS

per GABRIEL CAPO

Un dels problemes que més preocupen el nen, passats els seus tres anys, o abans, és el més transcendental que en filosofia s'ha posat l'home, el del seu origen. El nen vol saber com ha vingut, com vénen els nens. Hi ha múltiples respostes: els porten de París, els duu la llevadora, és la cigonya la que els deixa per la xemeneia; totes, però, defecte: **són falses**, enganyen el nen. La qual cosa, per una part, des del principi fa que el nen, tard o d'hora —més prompte del que acostuma a creure el càndid pare—, en descobrir que l'han enganyat els que menys deuen fer-ho, els mateixos que li inculquen la màxima «no mentiràs», desconfiï d'ells i es trobi, en certa manera, moralment sol, i decebut. Però encara és més transcendent mantes vegades aquest cas; el nen no tan sols porta els seus desigs d'investigar vers el com del seu origen, ans també amb el relacionat amb això, la seva causa: l'anatomia i fisiologia dels òrgans genitals. Ja de petit nota les diferències entre la seva conformació i la dels nens del sexe oposat al seu.

Als disposats a replicar que el nen no s'ocupa d'aquestes «brutícies», hem de dir-los només que no hi ha cap raó lògica que ens permeti suposar que el nen sàpiga que això són «brutícies». I, partint del fet real que ell va descobrir-se i interessant-se paulatinament per ell i pel món que l'envolta, ha

d'arribar un moment en què s'ocupa d'això.

Davant l'enigma de la diferència morfològica dels òrgans genitals externs i del problema del seu origen (el plantejament d'aquest darrer sol coincidir amb el de «què sóc jo?»), de primer antuvi, com hem dit, busca el nen l'ajut dels que ordinàriament li presten sempre, els seus pares. I aquests, malauradament, responen amb evasives i enganys, o prohibint-li terminantment que se n'ocupi, reprimint-lo, amenaçant-lo sovint amb càstigs greus.

La lògica més primària ens diu que la realització de les coses ha d'anar del més important al més secundari, i que és difícil preocupar-se del banal quan quelcom que té transcendència ens té capficats. Deduïu, doncs, el que li ha de passar a un ésser mentalment poc afirmat davant aquesta prohibició o engany.

En el primer cas, estén la prohibició d'una manera involuntàriament automàtica —inconscient— a tota mena d'investigacions; i, en el segon, desconfia, segons el mateix mecanisme, de tota classe de veritats que li vagin ensenyant els que han comès la desconsideració d'enganyar-lo.

El mal s'empitjora, quan el noi ja se n'ha **despreocupat**. El fet ha passat a ésser totalment inconscient i, per tant, fora de l'abast del seu Jo racional.

La pregunta del lector l'endevino: hem, doncs, de **corrompre** el nen? Com ens hem de comportar en punt a això? I la resposta que crec més adequada no és de la meua collita ni de cap psicòleg professional; és d'un magnífic filòsof català, i diu així: «li hem d'ensenyar tot, absolutament tot, excepte una sola cosa, la idea del plaer dels actes sexuals» (1).

(Potser no cito textualment, però aquest és el sentit de la frase.)

(1) Vior. «Fira Espiritual». Llibreria Nacional i Estrangera. Reus. 1933.